

Europska unija će pogreške domaće gospodarsko-političke elite svaliti na leđa radnika.

EU politika dosljedno zagovara smanjenje radničkih prava, nepovedavanje radničkih plada, fleksibilizaciju rada, tj. lakše otpuštanje radnika, ukidanje ili slabljenje kolektivnih ugovora, neizvjesni (prekarni) rad – tj. nestalan, zakonom često nereguliran, nezaštićen i slabo pladen rad itd. Dosta neoliberalnih mjera u području radničkih prava je već uvedeno kroz različita neoliberalna ekonomska prilagođavanja tokom "pregovora" o ulasku Hrvatske u EU. Moto službene europske politike zapošljavanja je fleksigurnost. Pojam je nastao spajanjem pojmova sigurnost i fleksibilnost, odnosno navodne želje za fleksibilnim poslovima i sigurnim prijelazom između poslova. Sigurnost bi se trebala odnositi na socijalne beneficije za one koji izgube posao, uz koje je ide i "cjeloživotno učenje", tj. mogućnost prekvalificiranja. Nominalni cilj EU nije zadržati radnika na poslu već na tržištu, omogućujući mu da glatko mijenja karijere i napreduje u njima. No potrebno je napraviti razliku između propagande i stvarnosti. Fleksigurnost u teoriji jako dobro zvuči, no u praksi je riječ o pogodovanju poslodavcima na štetu radnika. Kao prvo, fleksigurnost često služi tek kao zamjena za drugi termin – fleksibilizaciju – pri čemu se olakšava otpuštanje radnika, ali se naknada za nezaposlenost i pomod u prekvalificiranju zapravo ne povedava. Fleksibilnost se, tj. sposobnost prilagodbe u radu, uvijek odnosi na radnika a ne na kapitalista. Radnik je, naime, taj koji se mora prilagođavati poslodavcu (npr. fleksibilnim radnim vremenom, selidbom, pristajanjem na manje povlastice i lakše otpuštanje itd.) a ne obrnuto. Stalnim mijenjanjem poslova se osim toga slabe sindikati i mogućnost kolektivnog pregovaranja (nezaposleni nisu u sindikatima), kao i sam položaj radnika jer na novom poslu imaju niže početne (pripravničke) plade i sl.

Također, desetljeđima govorilo o tome da država nipošto ne smije intervenirati u ekonomiju da bi se, nakon izbijanja svjetske ekonomske krize 2007-8, i u EU i drugdje, javnim sredstvima sanirale brojne privatne banke, istodobno prebacujući troškove i teret krize na obične ljude koji je nisu skrivili. S obzirom na to da je državna pomod odgovarala brojnim bankama i korporacijama kojima je inače prijetila propast, neoliberalna je teorija o tome da se država ne smije miješati u ekonomiju brzo zaboravljena. Tu se jasno vidi princip socijalizma za bogate, kapitalizma za siromašne – dobiti i prihodi se privatiziraju (idu u džepove malobrojnog i najbogatijeg sloja društva), dok se troškovi socijaliziraju (plada ih cijelo društvo). Upravo takvu politiku danas provodi EU, inzistirajući na tzv. "mjerama štednje", čime se kriza pokušava prelomiti preko leđa običnih ljudi kroz smanjivanje izdataka za obrazovanje, zdravstvo, socijalna prava itd.